

Recerca del rostre de Déu

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el cor de tota persona humana hi ha una dimensió religiosa impresa en el més pregon del cor: la recerca del rostre de Déu, encara que no sempre es faci de manera conscient. És el desassossec del cor que sant Agustí expressava amb una frase molt coneguda: «Ens vau fer, Senyor, per a vós i és inquiet el nostre cor fins que no reposi en vós» (*Confessions*, I,1,1). Per als cristians la recerca del rostre de Déu té un camí a recórrer, el qual no és cap altre que Jesucrist. Aleshores, el seguiment de Crist, propi de tot cristià, en raó del baptisme, és la resposta a la dimensió religiosa profunda de la persona humana, però amb una certesa: és Deu mateix qui, en Jesús, ve a la recerca de la humanitat per associar la profunda set de veritat, amor i bellesa del nostre cor.

Les monges contemplatives són sentinelles del matí que anuncien la sortida del sol que mai no es pon, Crist.

En el si de l'Església, l'Esperit suscita, ara com al llarg de tots els segles, la vida contemplativa; la vocació d'aquells homes i dones que, «cridats per Déu i enamorats d'ell, viuen la seva existència totalment orientats vers la recerca del seu rostre, desitjosos de trobar i contemplar Déu en el cor del món» (Francesc, *Vultum Dei quaerere*, 2). A la nostra diòcesi hi ha presència significativa de vida contemplativa femenina. L'eficàcia apostòlica que s'irradia des d'aquests monestirs de manera silenciosa i misteriosa ha de ser motiu d'agraïment al Senyor pel do d'aquesta realitat enmig nostre. La pregària d'aquestes dones —moltes joves—, juntament amb l'ofrena de la seva vida, són per al bé de tothom. No es perd mai l'oració i la donació, des del cor del món, que és la clausura, perquè estan amarades de l'amor, amb la característica pròpia de la maternitat espiritual. La joia i la profecia de la vida contemplativa arriben al cor de les persones de la manera més

inesperada. Amb paraules del Sant Pare diem a les monges: «L'Església us necessita com a fars que il·luminen el camí dels homes i dones del nostre temps» (ibídem, 6).

En temps d'urgència evangelitzadora hi ha una necessitat imperiosa de viure profundament l'essencial de la nostra existència cristiana, de tornar a les nostres arrels per a donar els fruits que brollen de la fe. Les monges contemplatives són torxes en la nit obscura del temps, quan les ideologies enfosqueixen la mirada de la realitat; i, al mateix temps, elles són sentinelles del matí que anuncien la sortida del sol que mai no es pon, Crist. La seva existència lliurada manté viva la profecia que el Regne de Déu és a prop nostre.

